

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci
žalobce:

J. T.

bytem .....

zastoupený Mgr. Václavem Voříškem

advokátem se sídlem AK Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 - Dolní
Chabry

proti

žalovanému:

Krajský úřad Jihomoravského kraje

se sídlem Žerotínovo nám. 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2018, č. j. JMK60758/2018, sp. zn. S-
JMK51101/2018/OD/Př

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou, která byla doručena Krajskému soudu v Brně dne 2. 7. 2018, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2018, č. j. JMK 60758/2018, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 8. 2017, č. j. ODSČ-6220/17-56.
2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání správních deliktů (nyní přestupků) dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a proto podle § 125f odst. 3 ve spojení s ust. § 125c odst. 5 písm. g) a § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění účinném od 20. 2. 2016, § 79 odst. 5 správního řádu, § 6 odst. 1 vyhl. č. 520/2005 Sb. o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám a o výši paušální částky nákladů řízení mu byla uložena pokuta ve výši 2.000 Kč. Tím, že jako provozovatel vozidla tov. zn. ...., registrační značky ...., v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, přičemž jako porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem označil neoprávněné zastavení, tedy porušení povinnosti dle ust. § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kdy toto bylo zjištěno na pozemní komunikaci ulice Veveří 49 v Brně dne 12. 2. 2016 v 19:50 hod., dále pak jako provozovatel téhož vozidla s uvedenou registrační značkou v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; když porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívalo v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ust. § 27 odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, což bylo zjištěno na komunikaci ulice .... dne 28. 4. 2016 v 8:40 hod. a za to mu byla uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a povinnost uhradit náklady ve výši 1.000 Kč.
3. Jednalo se tedy o dva přestupky označené ve výroku rozhodnutí pod I. a pod II.
4. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce podal blanketní odvolání, které doplnil až přes výzvu odvolacího správního orgánu (a to až po stanovené lhůtě). Pokud jde o uvedené dva skutky, tedy porušení pravidel silničního provozu, k výroku I. v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedeno, že správní orgán obdržel od Městské policie Brno oznámení ze dne 4. 3. 2016, z něhož vyplynulo, že došlo k porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem (označeným ve výroku rozhodnutí) spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ust. § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, které bylo zjištěno na pozemní komunikaci ulice ..... dne 12. 2. 2016 v 19:50 hod. Řidič vozidla, který není znám, neoprávněně užil chodníku tím, že na něm zastavil. Oznámení obsahuje oznámení přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, spočívající v porušení povinnosti dle ust. § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu a fotodokumentaci.

5. K bodu II. výroku v odůvodnění uvedeno, že správní orgán od Městské policie Brno obdržel oznámení ze dne 7. 6. 2016. Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívajícím v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ust. § 27 odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno na pozemní komunikaci ulice Veselá 6 v Brně dne 28. 4. 2016 v 8:40 hod. Řidič vozidla, který není znám, neoprávněně zastavil v místě, kde vozidlo zakrývalo svislou dopravní značku. Oznámení obsahuje oznámení přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spočívající v porušení povinnosti dle ust. § 27 odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu a fotodokumentaci.
6. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce blanketní odvolání, které, jak soud uvedl, doplnil až na výzvu žalovaného. Žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně není nezákonné a odvolání zamítl.

7. Obsah žaloby

8. Není odložení věci

9. Žalobce zastává názor, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Dle § 125f odst. 4 silničního zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odst. 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a*

a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo

b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Z citovaného ustanovení právního předpisu se tedy podává, že musí být alternativně splněna jedna ze dvou podmínek k tomu, aby mohlo být řízení o správním deliktu provozovatele vozidla vůbec zahájeno.

10. Podmínka b) přitom naplněna nebyla a ani být nemohla - správní orgán totiž žádné řízení o přestupku ani nezahajoval, a tedy nemohlo být ani zastaveno. Podmínka a) byla splněna pouze zdánlivě. Je sice pravdou, že správní orgán nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku, a proto věc usnesením poznamenaným do spisu odložil, avšak správní orgán tak neučinil v souladu s právem, čímž byl naopak na svých právech krácen žalobce; oproti tomu správní orgán užil ke svému prospěchu vlastního protiprávního jednání.
11. Důvodem je, že žalobce nebyl vyrozuměn o tom, že by správní orgán usnesením věc přestupku odložil.

12. Podle § 66 odst. 4 (starého) zákona o přestupcích, *O odložení věci podle odst. 1 až 3 se vydá usnesení, které se pouze poznamená do spisu. O odložení věci se vyrozumí osoby dotčené jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku, jsou-li správnímu orgánu známy; správní orgán tyto osoby nevyrozumí, pokud by to bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady.*
13. Odložil-li správní orgán věc přestupku, byl o tom povinen vyrozumět osoby dotčené jednáním osoby podezřelé. Žalobce byl nepochybně dotčený jednáním osoby podezřelé (řidiče vozidla), když žalobci je dáváno za vinu, že nezajistil, aby tato podezřelá osoba dodržovala právní předpisy. Pokud by se podezřelá osoba (řidič vozidla) nedopustila svého jednání, pak by nebyl trestán ani žalobce. Správní orgán tedy měl povinnost žalobce vyrozumět o tom, že věc přestupku odložil.
14. Dle názoru žalobce se nepochybně jedná o vadu řízení; je však nutné posoudit, zda mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, tj. zda dosahovala intenzity předvídané ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. Dle tohoto zákonného ustanovení soud zruší rozhodnutí pro vadu řízení, pokud tato *mohla* mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Právní předpis tedy nevyžaduje, aby bylo postaveno najisto, že vytýkaná vada *měla* vliv na zákonnost rozhodnutí, postačí, že jej (potencionálně) mít *mohla*.
15. Dle názoru žalobce tato vada mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Proti odložení věci se totiž ten, kdo má na věci právní zájem, může domáhat ochrany zásahovou žalobou. Nemusí se přitom jednat ani o poškozeného. Pokud by žalobce věděl, že správní orgán odložil věc přestupku, využil by – v souladu s čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod – svého práva na soudní ochranu proti usnesení o odložení věci, které ho krátilo na jeho právech, neboť tím přešla odpovědnost za protiprávní jednání, na základě § 10 odst. 3 silničního zákona, právě na žalobce.
16. Přestupek tedy nebyl odložen v souladu s právním předpisem, a tedy nelze činit závěr, že byla splněna podmínka pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 4 písm. a) silničního zákona, neboť ta vyžaduje, aby věc přestupku byla odložena.
17. **Nedostatečná identifikace porušení právní povinnosti (pouze odkaz na § 10 bez uvedení odstavce)**
18. Žalobce namítal, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně není srozumitelný, neboť neobsahuje údaj o konkrétním ustanovení právního předpisu, které mělo být porušeno. Výrok obsahuje pouze odkaz na § 10 zákona o silničním provozu, bez konkretizace aplikovaného odstavce.
19. **Nesrozumitelnost výroku**
20. Žalobce zastává názor, že výrok rozhodnutí není srozumitelný, neboť z něj není zřejmé, zda byl žalobce uznán vinným ze správního deliktu provozovatele vozidla, nebo přestupku provozovatele vozidla. Přitom z výroku musí být jednoznačně

patrně, co je žalobci kladeno za vinu, resp. z „čeho“ je uznán vinným. Rozdíl mezi přestupkem a jiným správním deliktem je přitom zásadní; k nalezení rozdílů postačí vyjít z definice přestupku dle nového zákona o přestupcích a tuto postavit oproti dřívější definici jiného správního deliktu.

21. Sankce

22. Dále dle žalobce výrok o sankci je nezákonný. Z rozhodnutí musí být patrné, zda správní orgán dostal své povinnosti uvážit při rozhodování veškeré okolnosti hovořící také ve prospěch obviněného. Správní orgán však této povinnosti nedostál. Hodnotil toliko jednu okolnost – přitěžující – a sice, že žalobce je uznáván vinným pro dvojnásobné porušení právního předpisu. Proti hodnocení této přitěžující okolnosti nelze ničeho namítat. Správní orgán ovšem nemůže selektivně hodnotit pouze přitěžující okolnosti. Musí hodnotit také okolnosti polehčující, které mu jsou známy. To znamená takové polehčující okolnosti, které mu sdělí účastník, které jsou zřejmé ze spisu, nebo které jsou správnímu orgánu známy z úřední činnosti.
23. Účastník řízení správnímu orgánu žádné polehčující okolnosti nesdělil. Proto nelze správnímu orgánu vytýkat, že nehodnotil jiné polehčující okolnosti, než ty, které byly zjevné ze spisu, případně byly správnímu orgánu známy z úřední činnosti a z místní znalosti.
24. Takové okolnosti však byly dány. Ze spisu bylo zřejmé, že v důsledku údajného protiprávního jednání nedošlo k žádné škodě na zdraví ani na majetku. Rovněž ze spisu bylo zřejmé, že údajným protiprávním jednáním nebyl nikdo přímo ohrožen, ani omezen. Následek byl pouze potencionální, což čin sice činí přestupkem, avšak je nutné rozlišit mezi situací, kdy osoba např. neoprávněně zastaví na parkovacím místě a proto oprávněná osoba nemůže zaparkovat a situací, kdy (se vedle nachází dalších deset volných parkovacích míst) a tedy následkem je, že by teoreticky možná nemusela oprávněná osoba zaparkovat.
25. Jako polehčující okolnost pak měl být uvážěn i fakt, že se jedná o první porušení právního předpisu ze strany žalobce (nikdy předtím nebyl za posuzovaný správní delikt, ani za jiný správní delikt či přestupek na úseku dopravy uznán vinným). I tato skutečnost musela být správnímu orgánu z úřední činnosti známa.
26. Konečně při rozhodování o výši sankce mělo být též přihlédnuto k faktu, že pro banální delikt na úseku dopravy bylo vedeno řízení po více než dva roky, a to aniž by se žalobce jedinkrát z nařízeného ústního jednání omluvil či žádal o jeho odročení.

27. Byly tedy dány čtyři polehčující okolnosti a jedna přitěžující okolnost. Správní orgán přitom (zjevně účelově) hodnotí při ukládání sankce onu přitěžující okolnost. Správní orgán tedy neprovedl zákonnou správní úvahu nad výší sankce, neboť účelově pominul polehčující okolnosti hovořící ve prospěch žalobce.

28. Rozpor mezi popisem skutku a jeho právní kvalifikací

29. Žalobce dále namítá, že výrok (I.) správního rozhodnutí je rozporný, neboť popis skutku není ve vzájemné kohezi s jeho právní kvalifikací. Dle výroku rozhodnutí mělo jednání spočívat v „neoprávněném zastavení“, čímž byla porušena povinnost dle § 53 odst. 2 silničního zákona. Dle § 53 odst. 2 silničního zákona *jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak*.

30. Řidič vozidla se tedy měl dopustit jednání, spočívajícího v neoprávněném zastavení. Porušit povinnost dle § 53 odst. 2 silničního zákona však lze pouze jednáním spočívajícím v neoprávněném užití chodníku. Z popisu protiprávního jednání se však nepodává, že by žalobce neoprávněně užil chodník. Žalobce nebyl uznán vinným za neoprávněné užití chodníku, ale za neoprávněné zastavení; zákon přitom výslovně stanoví, kde se nesmí zastavit (§ 27 silničního zákona).

31. Pokud tedy jednání žalobce spočívalo v neoprávněném zastavení, muselo se jednat o porušení § 27 silničního zákona [případně § 4 písm. c) silničního zákona v návaznosti na určitou dopravní značku]. Pokud naopak jednání žalobce bylo v rozporu s § 53 odst. 2 silničního zákona, nemohlo se jednat o neoprávněné zastavení, ale o neoprávněné užití chodníku. Výrok rozhodnutí připouští obě interpretace. Je proto nesrozumitelný, nejasný a vnitřně rozporný. Buď správní orgán zvolil nesprávnou právní kvalifikaci, nebo nesprávně vymezil skutek popisem.

32. S tím ostatně souvisí i nejasné vymezení místa protiprávního jednání - pokud by se totiž jednalo o porušení § 53 odst. 2 silničního zákona, muselo by k protiprávnímu jednání dojít „na chodníku“. Nicméně, z výroku rozhodnutí se nepodává, že by vozidlo stálo na chodníku, toliko je uvedeno, že stálo na pozemní komunikaci.

33. Ostatně v takovém případě není možné skutek projednat jako správní delikt (či přestupek) provozovatele vozidla. Jako přestupek provozovatele vozidla lze totiž projednat pouze jednání, spočívající v neoprávněném zastavení nebo stání [§ 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona], nikoliv spočívající v neoprávněném užití chodníku. Nebyly tedy splněny ani podmínky odpovědnosti žalobce za spáchaný přestupek.

34. Prekluse - jeden rok mezi spácháním přestupku a zahájením řízení

35. Žalobce zastává názor, že vydané rozhodnutí je nezákonné, neboť odpovědnost za spáchaný správní delikt zanikla. Dle ust. § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „nový zákon o přestupcích“), *na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona.*
36. Z toho důvodu bylo nutné subsidiárně vycházet z nového zákona o přestupcích a užít na projednávanou věc jeho ustanovení.
37. Dle § 29 písm. a) nového zákona o přestupcích, *odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby.*
38. Dle § 30 písm. a) nového zákona o přestupcích, *promlčecí doba činí jeden rok.*
39. Dle § 31 odst. 1 nového zákona o přestupcích, *promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal.*
40. Dle § 32 odst. 2 nového zákona o přestupcích se *promlčecí doba přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí o přestupku, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání.* V takovém případě počíná plynout promlčecí doba nová (§ 32 odst. 2 nového zákona o přestupcích).
41. Ke spáchání přestupku mělo dojít dne 12. 2. 2016. V optice nového zákona o přestupcích tak k prekluzi došlo dne 13. 2. 2017.
42. K zahájení řízení o správním deliktu došlo dne 15. 6. 2017, tedy půl roku poté, co odpovědnost za přestupek zanikla.
43. Dle přechodných ustanovení nového zákona o přestupcích, vyjádřených v § 112 odst. 1 nového zákona o přestupcích, *odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.*

44. Dle nového zákona o přestupcích došlo k zániku odpovědnosti za spáchaný přestupek s ohledem na nutnost aplikace prekluzivní doby v něm vyjádřené. Jde tedy nepochybně o pro žalobce příznivější situaci.
45. Dle § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích, *ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*
46. Citované ustanovení zákona tedy do jisté míry vyvrací argumentaci žalobce. Dle názoru žalobce však není možné z přechodných ustanovení vycházet, neboť právní norma obsažená v § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích je protiústavní. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, *trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.*
47. Právě proto, že ust. § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích se vztahuje k posouzení trestnosti protiprávního jednání, je nutné na takové ustanovení právního předpisu hledět jako na protiústavní, neboť stanoví-li právní norma ústavního zákona, že trestnost činu se posuzuje dle pozdějšího zákona, je-li to pro pachatele příznivější, není možné vyloučit toto pravidlo „pouhým“ zákonem (tj. podústavním předpisem).
48. Druhým důvodem, pro který je dle názoru žalobce nutné vycházet z prekluzivních lhůt stanovených § 30 nového zákona o přestupcích je, že jednání žalobce bylo dříve kvalifikováno jako správní delikt provozovatele vozidla. Na správní delikt provozovatele vozidla se vztahovala úprava prekluzivních lhůt dle § 125e odst. 3 silničního zákona, toho času účinného.
49. V průběhu řízení však nabyla účinnosti novela silničního zákona č. 183/2017 Sb., kterou byla zavedena skutková podstata přestupku provozovatele vozidla, postihující identické protiprávní jednání. Na přestupek provozovatele vozidla se vztahuje úprava prekluzivních lhůt dle § 30 nového zákona o přestupcích.
50. Existují tedy dvě odlišné skutkové podstaty - skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a skutková podstata přestupku provozovatele vozidla. Každá z těchto skutkových podstat disponuje vlastní úpravou prekluzivních lhůt, přičemž pro žalobce, jakožto pachatele, je příznivější, aby byl postižen za přestupek

provozovatele vozidla, neboť preklusivní lhůty, které se na tento váží, jsou pro něj příznivější.

51. Právě z toho důvodu nelze zvažovat preklusivní lhůty správního deliktu provozovatele vozidla, neboť žalobce měl být postižen za odlišnou skutkovou podstatu, a sice skutkovou podstatu přestupku provozovatele vozidla, na nějž se vztahuje úprava preklusivních lhůt dle § 30 nového zákona o přestupcích. Žalobce měl přitom právo, v souladu s § 112 odst. 1 nového zákona o přestupcích, být potrestán za takový přestupek (delikt), který je pro něj příznivější. S ohledem na skutečnost, že bylo-li by jednání žalobce kvalifikováno jako „přestupek provozovatele vozidla“, byla by věc nepochybně promlčena, jednalo by se o pro žalobce příznivější skutkovou podstatu. Žalobce tedy měl být potrestán za „přestupek provozovatele vozidla“, na který jsou aplikovány preklusivní lhůty podle § 30 nového zákona o přestupcích, a tedy odpovědnost žalobce zanikla.
52. Třetím důvodem je, že silniční zákon nestanovil žádnou lhůtu k projednání věci. Silniční zákon stanovil dvouletou subjektivní lhůtu k zahájení řízení a čtyřletou objektivní lhůtu k zahájení řízení.
53. Proto žalobce zastává názor, že na věc bylo nutné aplikovat ustanovení o prekluzi dle nového zákona o přestupcích a hledět na skutek jako na promlčený ke dni 13. 2. 2017. Ostatně, správní orgán měl, s ohledem na skutečnost, že ke dni rozhodnutí žalovaného nadále neexistovala v platném právním řádu skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, na posuzované protiprávní jednání hledět jako na přestupek provozovatele vozidla, a vycházet proto z úpravy preklusivních dob dle nového zákona o přestupcích. Ustanovení § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích by pak ani nebylo relevantní posuzovat, neboť by správní orgán neposuzoval správní delikt provozovatele vozidla, jeho preklusivní lhůty byly upraveny v silničním zákoně, ale přestupek provozovatele vozidla, tj. jiný typ deliktu, jehož preklusivní lhůty jsou upraveny v novém zákoně o přestupcích.
54. Na věc pak lze nahlížet optikou zásady retroaktivity *in mitius*, vedoucí ke stejnému závěru.
55. **Absence popisu protiprávního jednání – „neoprávněné stání“**
56. Žalobce namítá, že ve výroku rozhodnutí zcela absentuje popis protiprávního jednání. Z výroku nelze seznat, v čem má údajné protiprávní jednání spočívat. Ve výroku je toliko uvedeno, že žalobce neoprávněně zastavil, aniž by však bylo možné zjistit, v jakém konkrétním skutku je neoprávněné zastavení či stání spatřováno. Závěr, že došlo k „neoprávněnému stání“ je jednak neurčitým právním pojmem (právní předpis pojem „neoprávněné stání“ nedefinuje), zejména však jde o

jeho právní závěr. Nejprve je nutno zjistit, v jakém jednání skutek spočívá. Takovým jednáním může být např. „zastavení v křižovatce“ nebo „zastavení v blízkosti nepřehledné zatačky“. Teprve následně je pak možno usoudit, že takové jednání je v rozporu s právem a tedy je možné jej hodnotit jako „neoprávněné zastavení“.

57. Ze samotného tvrzení, že se jedná o „neoprávněné zastavení“, nelze přezkoumat, zda se vskutku jedná o zastavení, které není oprávněné. Takový výrok tedy není přezkoumatelný. Přezkoumatelný výrok je takový, který umožňuje přezkoumat, zda zvolená právní kvalifikace a závěr o protizákonnosti jednání je správný.

58. Na věci nic nemůže měnit ani odkaz na údajné porušení právního ustanovení; pro absenci popisu protiprávního jednání totiž nelze přezkoumat, zda je tato právní kvalifikace zvolena správně.

59. I kdyby tvrzení, že došlo k „neoprávněnému zastavení“ bylo popisem skutku (což žalobce odmítá, neboť jde o právní závěr, nikoliv o popis skutku), stále by výrok nebyl – ani v kombinaci s odkazem na porušení ustanovení právního předpisu – přezkoumatelný, neboť k neoprávněnému zastavení může dojít v důsledku porušení minimálně dvaceti rozlišných právních norem, obsažených v silničním zákoně, a tedy opět nelze přezkoumat, zda skutečně došlo k porušení tvrzeného právního ustanovení, když takový „popis skutku“ odpovídá porušení velkého množství jiných právních předpisů.

60. K posouzení věci je relevantní odkázat např. na rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2As 111/2015-42: *„V dané věci se jedná o správní trestání, a tudíž je třeba, aby skutek, pro který je se stěžovatelem vedeno správní řízení o správním deliktu, byl řádně označen, a to nejen časem, ale i přesným místem jeho spáchání. Důvod takového požadavku je zřejmý – z popisu skutku musí být patrné všechny skutkové okolnosti jednání potenciálního delikventa, které jsou rozhodné pro úsudek, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu, kvůli němuž je řízení vedeno.*

61. Nevedení společného řízení

62. Žalobce zastává názor, že vydané rozhodnutí je nezákonné, neboť správní orgán nevedl o více správních deliktech téhož pachatele společné řízení.

63. Žalobci však svědčí veřejné subjektivní právo, aby více správních deliktů provozovatele vozidla bylo projednáno ve společném řízení a byla uplatněna absorpční zásada při ukládání trestu (§ 125g odst. 2 silničního zákona ve znění účinném ke dni zahájení řízení).

64. Žalobce tuto námitku vznesl již v odvolacím řízení; žalovaný konstatoval, že *dle informací od správního orgánu I. stupně není vedeno s účastníkem další řízení, které by mělo být vedeno jako společné*. Taková informace je však zavádějící, je nerozhodné, zda je (nyní) vedeno další řízení, podstatné je, zda bylo vedeno jiné správní řízení, v jehož rámci měl být projednán též skutek, který je předmětem řízení nyní vedeného.
65. Žalobce přitom tvrdí, že takové řízení existuje. Kupříkladu odkazuje na řízení vedené správním orgánem I. stupně pod sp. zn. ODSČ-33441/16-35, kdy toto bylo vedeno pro skutek ze dne 13. 11. 2015 (tj. skutek, který se stal v období kratším, než tři měsíců před skutkem nyní posuzovaným). Za takové okolnosti správnímu orgánu jistě nic nebránilo v tom, aby společné řízení vedl. Žalobci přitom byla v daném řízení uložena pokuta ve výši 2.000 Kč. Součet již těchto pokut tak přesahuje nejvyšší možnou uloženou pokutu.
66. Žalobce tak byl zkrácen na svém právu na uložení souhrnného trestu. Žalobce nyní musí uhradit násobně vyšší částku, než kterou by uhradil v případě, že by bylo vedeno společné řízení.
67. **Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci**
68. Žalobce proto navrhoval, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 5. 2018, včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 25. 8. 2017 zruší a vrátí žalovanému k dalšímu řízení.
69. Dále požadoval, aby soud ve svém rozhodnutí zavázal žalovaného zaplatit žalobci vzniklé mu náklady řízení.
70. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné a je toho názoru, že on, jakož i správní orgán I. stupně při svém rozhodování postupovali zcela v souladu s platnou právní úpravou.
71. K jednotlivým žalobním bodům uvedl, že na danou situaci se ust. § 66 odst. 4 „starého“ zákona o přestupcích nevztahuje. Účelově sdělená osoba řidiče, není podezřelá z přestupku a žalobce nemůže být ani jejím údajným jednáním dotčen.
72. Odkaz na § 10 silničního zákona bez uvedení konkrétního odstavce je s ohledem na ostatní skutečnosti, ale také dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu

dostačující (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2016, sp. zn. 6As 208/2016). Navíc ve výroku rozhodnutí je uvedeno doslovné znění § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.

73. K další žalobní námitce žalovaný uvedl, že od 1. 7. 2018 došlo ke změně terminologie (viz § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb.), což žalovaný ve svém rozhodnutí reflektoval.
74. Dále uvedl, že vzhledem k tomu, že se provozovatel vozidla přestupků, o kterých vedl Magistrát města Brna, odbor dopravněsprávních činností společné řízení, považuje žalovaný uloženou sankci za zcela přiměřenou a odůvodněnou. Polehčující okolnosti, které uvedl žalobce, se na daný případ nevztahují. Škoda na majetku, ohrožení a volná parkovací místa se vztahují ke společenské nebezpečnosti jednání řidiče, nikoliv provozovatele. Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona však cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) např. u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků je dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2017, sp. zn. 3As 114/2016). Dále žalobce uvedl, že šlo o prvé porušení ze strany žalobce. Toto je však v rozporu s žalobní námitkou, v ní žalobce sám se doznává k dalšímu skutku. Délka řízení byla zcela v souladu s právními předpisy. V průběhu řízení bylo navíc rozhodování o námitce podjatosti, kterou podal žalobce.
75. Neoprávněné zastavení, jak žalovaný uvedl, je formou neoprávněného užití. Chodník je součástí místní komunikace nebo samostatnou místní komunikací (viz § 12 zákona č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích).
76. Žalovaný pak uvedl, že plně respektuje čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, který stanoví, že pozdější zákon se použije vždy, pokud to bude pro pachatele příznivější, což také dostatečně odůvodnil na str. 3. svého rozhodnutí. Novou právní úpravu týkající se zániku odpovědnosti obsaženou v zákoně o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich lze rozdělit do dvou skupin:

§ 112 odst. 2 tohoto zákona, který se vztahuje na přestupky (správní delikty) spáchané do účinnosti tohoto zákona, tj. do 30. 6. 2017: „... Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona“.

§ 30 písm. a) tohoto zákona, který se vztahuje na přestupky spáchané od účinnosti tohoto zákona, tj. od 1. 7. 2017: „Promlčecí doba činí jeden rok“.

77. Vzhledem k tomu, že správní delikt/ přestupek provozovatele byl spáchán před účinností zákona č. 250/2016 Sb., spadá do první skupiny, a nová právní úprava nebude pro pachatele příznivější, protože odkazuje na lhůty podle dosavadních právních předpisů.
78. K přijetí nové právní úpravy se také vyjádřil Nejvyšší správní soud, když uvedl, že vzhledem k přechodnému ust. § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, není v případě spáchání přestupku provozovatele před účinností tohoto zákona nová právní úprava příznivější (viz rozsudek NSS ze dne 2. 10. 2017, sp. zn. 3As 266/2016).
79. Krajský soud v Brně k tomu uvedl, že nový přestupkový zákon na posouzení zániku odpovědnosti v nyní posuzované věci nic nemění (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 12. 2017, sp. zn. 62A 104/2016). Správní orgány nemají na rozdíl od soudů možnost samy iniciovat incidenční přezkum ústavní konformity. Jsou pouze vázány zákonem, který aplikují.
80. Dále pak k další žalobní námitce žalovaný uvedl, že výrok rozhodnutí je dostatečně určitý a skutek nemůže být zaměněn s jiným. Výrok obsahuje popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání (v rozporu s § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu ... neoprávněné zastavení), jiných skutečností, aby nemohl být zaměněn s jiným (porušení povinnosti dle ust. § 27 odst. 1 písm. h) nebo § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu). Slovní popis skutku (vyličení skutkových okolností) je tedy citace § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, což lze následně podřadit pod správní delikt (nyní přestupek) provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 téhož zákona. Předmětem řízení byl správní delikt (nyní přestupek) provozovatele vozidla, nikoliv přestupek řidiče. Jednání provozovatele je definováno slovně s uvedením příslušné právní normy a následně přiřazeno ke konkrétnímu správnímu deliktu (nyní přestupku). V § 125f odst. 2 zákona o silničním jsou definovány podmínky odpovědnosti provozovatele za správní delikt (nyní přestupek). Mezi tyto podmínky patří: zjištění porušení pravidel prostřednictvím automatizovaného technického prostředku nebo neoprávněné zastavení nebo stání, porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu vykazuje znaky přestupku a porušení nemá za následek dopravní nehodu. Správní orgán definoval, že se jednalo o neoprávněné zastavení nebo stání, přičemž toto vymezení je pro porušení povinnosti dle § 27 odst. 1 písm. h) a § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu dostačující, protože v obou případech se jedná o porušení zákonné povinnosti (obdobně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 8. 6. 2017, č. j. 30A 110/2016-30). Dále žalovaný považuje odkaz na zákonné ustanovení bez slovního popisu za zcela dostatečné, protože přestupek řidiče není

předmětem řízení. Navíc třetí podmínka odpovědnosti (nezpůsobení dopravní nehody) se ve výrocích běžně neuvádí vůbec. Důležitostí specifikace porušené povinnosti řidiče si je žalovaný vědom, protože pokud by jednání nezjištěného řidiče nevykazovalo znaky přestupku, nemohlo by být rozhodnuto o správním deliktu (nyní přestupku) provozovatele. Žalovanému není známo a nevidí ani důvod, proč by měly být kladeny právě na popis jednání řidiče ve výroku rozhodnutí o správním deliktu (nyní přestupku) provozovatele nepřiměřené formalistické nároky.

81. K další žalobní námitce pak uvedeno, že o odvolání proti rozhodnutí sp. zn. ODSČ-33441/16-35 rozhodl žalovaný dne 8. 6. 2017 (soudní řízení vedeno pod sp. zn. 41A 34/2017)). V nyní projednávané věci rozhodl žalovaný o odvolání dne 2. 5. 2018. V řízení vedeném pod sp. zn. ODSČ-33441/16-35 se správní orgán dozvěděl o protiprávním jednání dne 18. 12. 2015, k odložení věci došlo dne 29. 3. 2016 a řízení s provozovatelem vozidla bylo zahájeno dne 10. 5. 2016.
82. V nyní projednávané věci se správní orgán dozvěděl o protiprávním jednání dne 4. 3. 2016 a dne 7. 6. 2016 (viz list 1 a 16 spisu správního orgánu I. stupně), k odložení věci došlo dne 9. 6. 2016 a dne 11. 8. 2016 a řízení s provozovatelem vozidla bylo zahájeno dne 15. 6. 2017.
83. Z výše uvedeného plyne, že v době, kdy bylo zahájeno řízení sp. zn. ODSČ 33441/16-35, správní orgán nevěděl, zda další skutky budou projednány jako přestupek nebo správní delikt provozovatele a proto postupoval v souladu se zákonem, když tato řízení nevedl jako jedno společné. Žalovaný dále odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, konkrétně na bod 16 odůvodnění.
84. Posouzení požadavku souvisejícího s publikací rozhodnutí ponechával žalovaný na rozhodnutí soudu.
85. Závěrem uvedl, že podaná žaloba není důvodná. Napadené rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivého a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny naprosto dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen, v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce. Žalobce nebyl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech, a proto navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
86. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věty první s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

87. Ze spisu vyplynuly následující pro rozhodnutí podstatné skutečnosti. Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, Městskou policií Brno, č. j. MMP-03359/13D-16 bylo oznamováno, že dne 12. 2. 2016 v 19:50 hod. nedodržela v místě přestupku neznámá osoba s vozidlem tov. zn. ...., reg. zn.: ...., pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že neoprávněně užila chodníku – místo přestupku: Veverí 49, Brno. Tímto jednáním porušila ust. § 53 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů a dopustila se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. V Oznámení přestupku pak uvedeno, že Městská policie Brno provedla všechny úkony, jejichž účelem bylo odhalení pachatele přestupku, ale přesto se jeho totožnost nepodařilo zjistit. Dle zjištěných skutečností bylo vozidlo k datu přestupku evidováno na provozovatele J. T., adresa ....., IČO: ....., Dále uvedeno, že jelikož nelze věc projednat v blokovém řízení, MP Brno oznamuje spáchání přestupku.
88. Dále ze správního spisu vyplynulo, že dne 7. 6. 2017 bylo Magistrátu města Brna, odbor dopravněsprávních činností postoupeno oznámení Městskou policií Brno pod č. j. MP-09754/13D-16, že dne 28. 4. 2016 v 08:40 hod. nedodržela v místě přestupku neznámá osoba s vozidlem tov. zn. ...., reg. zn. ...., pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že nesprávně zastavila a stála v místech, kde zakrýval svistou nebo vodorovnou značku. Místo přestupku – Veselá 6, Brno. Tímto jednáním porušila ust. § 27 odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů a dopustila se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Uvedeno dále, že MP Brno provedla všechny úkony, jejichž účelem bylo odhalení pachatele přestupku, ale přesto se jeho totožnost nepodařilo zjistit. Dle jimi zjištěných skutečností bylo vozidlo k datu přestupku evidováno na níže uvedeného provozovatele, a to J. T., trvale bytem ....., IČO: ..... Jelikož věc nelze projednat v blokovém řízení, oznamuje Městská policie podezření ze spáchání přestupku (v obou uvedených případech v době rozhodování správního orgánu I. stupně ještě správního deliktu) provozovatele vozidla.
89. Zasláný spisový materiál byl pak doplněn o fotografie, z nichž je patrné vozidlo reg. zn. ...., místa, kde vozidlo bylo zaparkováno, tedy na snímcích je zachyceno vozidlo uvedené registrační značky a jsou dobře viditelná místa, kde a jak bylo vozidlo zaparkováno.
90. V prvním případě správní orgán I. stupně zaslal provozovateli vozidla výzvu k uhrazení částky 700 Kč, určené dle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobce písemně oznámil, že v inkriminovanou dobu vozidlo řídil v předmětný čas D. P., nar. ...., bytem ..... Označený řidič byl správním orgánem I. stupně vyzván k podání vysvětlení, které mu bylo zasláno na uvedenou adresu ..... Ze sdělení pošty vyplynulo, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Ve druhém případě byl provozovatel vyzván k uhrazení částky 700 Kč, určené dle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobce písemně oznámil, že

uvedené vozidlo řídil v předmětný čas pan F. S., narozený ....., trvale bytem ....., doručovací adresa, ..., zaměstnanec společnosti ..... Označený řidič byl správním orgánem I. stupně vyzván k podání vysvětlení na obě uvedené adresy, u adresy ..... pošta sdělila, že na uvedené adrese není známý, nepodařilo se doručit ani na adresu druhou (....). Ve spise se pak nachází úřední záznam sepsaný pracovníkem Magistrátu města Brna, odbor dopravněsprávních činností, v němž uvádí, že z úřední činnosti je mu známo, že osoba označená provozovatelem vozidla jako řidič je na uvedené adrese neznámá.

91. Správní orgán I. stupně dne 14. 6. 2017 zaslal žalobci, jako provozovateli vozidla oznámení o zahájení řízení o správních deliktech (nyní přestupcích) provozovatele vozidla, a to řízení o obou správních deliktech a 25. 8. 2017 pod č. j. ODSČ-62201/17-56 vydal rozhodnutí, kdy uložil za správní delikty (nyní přestupky) žalobci podle ust. § 125f odst. 3 ve spojení s ust. § 125c odst. 5 písm. g) a § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu pokutu ve výši 2.000 Kč a zavázal ho k povinnosti nahradit státu náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
92. Soud pak uvádí, že proti uvedenému rozhodnutí pak bylo podáno odvolání žalobcem a žalovaný pak ve věci vydal rozhodnutí 2. 5. 2018, č. j. JMK 6758/2018, kdy rozhodl tak, že odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 25. 8. 2017 potvrdil.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

93. Krajský soud v Brně nesouhlasí ani s jednou žalobní námitkou žalobce a vyjadřuje se k nim následovně. Má za to, že vzhledem k tomu, že se nepodařilo správnímu orgánu zjistit osoby řidičů, kteří by se skutkových jednání měly dopustit, a to proto, že na adresy, které provozovatel vozidla sdělil, se nepodařilo řidiči (řidičům) doručit předvolánku k podání vysvětlení, je po právu, že věc byla správním orgánem I. stupně odložena a řízení o přestupku řidiče ani nebylo zahájeno a není v rozporu se zákonem, že toto bylo pouze poznamenáno do spisu. Tato skutečnost se v žádném případě nemohla nijak žalobce dotknout, neboť tento účelově sdělil adresy „údajných“ řidičů vozidla, jehož je provozovatelem, když krajskému soudu je známo, a to z jeho úřední činnosti, že tyto osoby označené v daném případě provozovatelem vozidla jako řidiči jsou označovány ve vícero obdobných případech, na uvedené adresy se ještě nikdy nepodařilo správnímu orgánu doručit, takže se jedná o naprosto účelové tvrzení provozovatele vozidla a soud neví, jaké negativní následky pro něho by mohly vyplývat z toho, že nebyl vyrozuměn o odložení věci a nezahájení řízení o přestupku ze strany správního orgánu I. stupně. Usnesení o odložení věci a nezahájení řízení o přestupku údajného řidiče a poznamenání této skutečnosti pouze do správního spisu není žádnou vadou řízení, která by mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí. Žalobce je účastníkem řízení v řízení o porušení právní povinnosti provozovatele vozidla dle ust. § 10 odst. 3 silničního zákona, tedy nikoliv řidiče vozidla a v případě, že by měl za to, že

v tomto řízení by bylo postupováno nezákonným způsobem, mohl se samozřejmě domáhat soudní ochrany v tomto smyslu, což také učinil.

94. Soud zdůrazňuje v tomto případě účelové sdělení adres řidičů, kteří se měli přestupkového jednání dle žalobce dopustit, takže odložení věci a nezahájení vůbec přestupkového řízení vůči řidičům, kteří se měli přestupkového jednání dopustit a poznamenání této skutečnosti pouze do spisu, se nijak práv žalobce nedotýká.
95. Tato žalobní námitka tedy důvodná není.
96. Pokud pak jde o druhou žalobní námitku, týkající se nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí pouze pro odkaz na § 10 zákona o silničním provozu, ani s touto námitkou soud nesouhlasí.
97. Žalobce namítl, že výrok správního rozhodnutí není srozumitelný, neboť neobsahuje konkrétní ustanovení, které mělo být porušeno. Porušení bylo správním orgánem I. stupně konstatováno toliko jako odkaz na § 10 zákona o silničním provozu, avšak toto ustanovení je rozděleno do pěti odstavců, tedy bez bližšího určení je takováto specifikace porušeného právního ustanovení dle názoru žalobce nedostatečná.
98. Ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu doslovně stanovuje, že „*Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“.
99. Nejvyšší správní soud se ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu ve vazbě na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu provozovatele motorového vozidla detailně zabýval v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4As 165/2016-46. Jasně konstatoval, že: „*I. Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, které tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. II. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí*“. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v jím posuzované věci v konkrétní situaci dále uvedl: „*Z výrokové části vůbec neplyne, jakou normu stěžovatel porušil;*

neplyne z ní ani to, že se delikt stěžovatele týká neoprávněného zastavení nebo stání na přechodu pro chodce. Magistrát se proto dopustil při vymezení právní kvalifikace stěžovatelova deliktu ve výrokové části rozhodnutí takové chyby, která má za důsledek nezákonnost rozhodnutí“. Případná pochybení správního orgánu je však třeba, v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, vždy posoudit ve světle konkrétního případu. V posuzované věci správní orgán I. stupně ve výrokové části uvedl, že žalobce, jako provozovatel vozidla ....., v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ust. § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, byly zjištěny na pozemní komunikaci ul. Veverí 49 v Brně dne 12. 2. 2016 v 19.50 hod. a ve výroku II. rozhodnutí pak uvedeno, že žalobce jako provozovatel vozidla r. z. ...., v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinností dle ust. § 27 odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo zjištěno na pozemní komunikaci ul. Veselá 6 v Brně dne 28. 4. 2016 v 8.40, čímž se dopustil správních deliktů (nyní přestupků) dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

100. Správní orgán I. stupně skutek podrobně popsal, proto nemůže zaměnitelný s jiným žalobcovým jednáním. Ustanovení předpisů jsou řádně citována. Je pravdou, že § 10 zákona o silničním provozu je stanovena řada povinností provozovatele vozidla, avšak nelze přisvědčit žalobci, že by odkaz na dotčená ustanovení, na které je navázáno přesné slovní vyjádření určitého odstavce, mělo být zhodnocené jako nedostatečné (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2016, č. j. 6As 208/2016-37). Zdejší soud má za to, že výrok rozhodnutí splnil veškeré požadované znaky, a to i přesto, že neobsahuje odkaz na přesný odstavec (ačkoliv by jeho přesné označení i ve výroku rozhodnutí bylo vhodným řešením), nýbrž je vyjádřen doslovným zněním, které nelze zaměnit s textací jiného odstavce téhož ustanovení. Žalobce tak nemůže mít žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku, který je mu kladen za vinu.

101. Jinými slovy ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedena norma, která měla být porušena řidičem motorového vozidla, a je uvedena i norma, jejíž porušení se měl dopustit provozovatel vozidla, čímž byl skutek dostatečně definován. Zároveň kromě právní kvalifikace je ve výroku, stejně jako v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, popsáno místo a čas spáchání deliktního jednání. Uvedená žalobní námitka proto není důvodná.

102. Ani pokud jde o další námitku, na níž žalobce poukazuje, a to nesrozumitelnost výroku, s tímto Krajský soud v Brně také stejně jako žalovaný nesouhlasí, od 1. 7. 2017 došlo ke změně terminologie - § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a správní orgán pouze ve výroku rozhodnutí reflektuje na tuto změnu terminologie, takže uvádí, že žalobce se dopustil jako provozovatel vozidla správních deliktů v době, kdy bylo rozhodováno správním orgánem se však jednalo již o přestupky. Jak soud uvádí, došlo pouze ke změně terminologie. V žádném případě výrok rozhodnutí není nesrozumitelný.
103. Ani pak pokud jde o uložené sankce, dle názoru soudu výrok o uložené sankci není nezákonný. V tomto směru soud zcela odkazuje na stanovisko žalovaného, s nímž je krajský soud souladný. Pokud jde o výši sankce, bylo dle názoru soudu nutno přihlédnout k tomu, že v případě žalobce byly projednávány ve společném řízení dva správní delikty přestupky a proto správně při ukládání sankce bylo nutno k tomuto přihlédnout, což se také stalo a k žádné jiné skutečnosti pak přihlédnuto nebylo. Pokud žalobce hovoří o nepřihlédnutí k polehčujícím okolnostem, odkazuje na okolnosti, ke kterým by správní orgán přihlížel v případě, že by projednával přestupek řidiče, jeho stanovisko tedy nelze na uvedené případ vztáhnout. Správní orgán I. stupně se s uloženou sankcí řádně vypořádal, a to poměrně podrobně na str. 5 a 6 svého rozhodnutí, s čímž se krajský soud ztotožňuje. Sankce byla uložena dle příslušného zákonného ustanovení, v možném zákonném rozsahu a s přihlédnutím k tomu, jak soud již uvedl, že došlo k porušení povinností ze strany provozovatele vozidla ve dvou případech, které byly projednány ve společném řízení.
104. Pokud pak jde o další námitku, kdy žalobce zastává názor, že rozhodnutí je nezákonné, neboť odpovědnost za spáchaný správní delikt zanikla, ani s touto žalobní námitkou se soud neztotožňuje.
105. Žalobce namítal, že odpovědnost za spáchaný delikt zanikla, správní orgány měly aplikovat ustanovení o prekluzi podle zákona č. 250/2016 Sb., podle něhož promlčecí doba činí jeden rok a hledět na skutek spáchaný dne 12. 2. 2016 jako na promlčený dne 12. 2. 2017 a na skutek spáchaný dne 28. 4. 2016 jako na promlčený dne 28. 4. 2017.
106. Stěžejní otázkou tedy je, zda na (nyní) přestupek provozovatele vozidla aplikovat § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky a dostat zásady použití nové, pro pachatele příznivější právní úpravy.
107. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 2. 5. 2018, žalobci bylo doručeno dne 7. 5. 2018, pravomocným se tedy stalo po účinnosti nového přestupkového zákona. Krajský soud uvádí, že ke dni 1. 7. 2017 nabyly účinnosti zákony č. 250/2016 Sb. (o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich) a zákona č. 183/2017

Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákon o některých přestupcích. Druhý z uvedených zákonů měl přitom zásadní dopad i na § 125e a § 125f zákona o silničním provozu, kdy v případě ust. § 125e vypustil, mimo jiné, ustanovení týkající se lhůty pro zánik odpovědnosti pachatele a § 125f modifikoval v tom směru, že již nehovoří o právnické nebo fyzické osobě a správním deliktu, ale o provozovateli vozidla a přestupku. Skutková podstata přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby a možné sankce.

108. Dle § 29 písm. a) ve spojení s § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby, která činí jeden rok. Promlčecí doba počíná běžet dnem nastupujícím po dni spáchání přestupku a přerušuje se mimo jiné oznámením o zahájení řízení o přestupku a vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným (přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová). Do promlčecí doby se nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení.
109. Na první pohled by se tak mohlo zdát, že je v důsledku změny právní úpravy a v duchu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod nutno aplikovat za užití zásady *analogia legis* příslušná ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupek, která stanoví zánik odpovědnosti za přestupek po uplynutí promlčecí doby, která činí jeden rok.
110. Žalobce spáchal přestupek v době účinnosti úpravy, která stanovovala zánik odpovědnosti právnické osoby za správní delikt, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do dvou let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do čtyř let ode dne, kdy byl spáchán. Právní úprava účinná v době rozhodování žalovaného a krajského soudu stanoví obecnou promlčecí lhůtu pro projednání přestupku (což zahrnuje i zahájení řízení) jednoletou. V případě aplikace obecné úpravy promlčecí doby u přestupků, i přes skutečnost, že se doba přerušila oznámením o zahájení řízení o přestupku a vydáním rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným a do promlčecí doby se nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní, by v posuzované věci musel krajský soud přistoupit ke zrušení rozhodnutí, neboť by došlo k zániku odpovědnosti, neboť by promlčecí doba jeden rok uplynula. Nicméně právní úprava zániku odpovědnosti za přestupky účinná od 1. 7. 2017 se na posuzovanou věc neaplikuje, námitka proto není důvodná.
111. V této věci totiž nemá být užita analogie ve vztahu k § 29 a násl. zákona o přestupcích, nýbrž analogie ke lhůtě pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle silničního zákona. Jinak řečeno, je nutno posuzovat novější právní úpravu zániku trestnosti správního deliktu a následně přestupku provozovatele vozidla pouze v rámci zákona o silničním provozu.

112. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 10. 2017 k tomu uvedl, že „není ani z věcných důvodů na místě, aby pachatel tohoto speciálního správního deliktu (byť je jím právnická osoba nepodnikající) svědčila kratší lhůta pro zánik odpovědnosti ve smyslu § 20 odst. 1 přestupkového zákona. Popíralo by to totiž samotnou konstrukci tohoto typu deliktu a jeho subsidiární povahu [...] [p]oužití lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikty právnických a podnikajících fyzických osob (dvouleté subjektivní, nanejvýš však čtyřleté od spáchání) není v neprospěch žalobce, protože jinak by jeho odpovědnost nebyla časově ohraničena vůbec, což je představa nepřijatelná. Byť se i v nyní posuzované věci krajský soud na rozdíl od Nejvyššího správního soudu v citovaném rozhodnutí, nezabýval otázkou přestupku fyzické osoby, lze citovaný závěr Nejvyššího správního soudu vztáhnout na případ, kdy nová právní úprava neobsahuje explicitně vymezenou lhůtu pro zánik odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla, jak je tomu v nyní projednávané věci.
113. Navíc zákon č. 250/2016 Sb., v přechodných ustanoveních v § 112 odst. 2, mimo jiné uvádí, že ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužije. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
114. Vzhledem k tomuto ustanovení a skutečnosti, že nová právní úprava není pro žalobce příznivější, neboť doba, po kterou lze čin stíhat, nepatří mezi aspekty, které jsou zkoumány při hodnocení příznivosti nové právní úpravy, se § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017, uplatní vůči jednání žalobce i po vstupu zákona o odpovědnosti za přestupky a souvisejících zákonů v účinnost. K zániku odpovědnosti žalobce proto nedošlo, neboť řízení bylo zahájeno ve lhůtě dvou let ode dne, kdy se správní orgán o spáchání tehdy správního deliktu dozvěděl.
115. Ani další žalobní námitka žalobce, kdy dle něho chybí popis protiprávního jednání – neoprávněné stání, důvodná není, když soud uvádí, že v tomto směru se zcela ztotožňuje se stanoviskem žalovaného vyjádřeného v jeho vyjádření k žalobě (str. 4 a 5 vyjádření, bod g/), když soud uvádí, že stejně tak jako žalovaný má za to, že výrok rozhodnutí je dostatečně určitý, skutek nemůže být zaměněn s jiným, když výrok obsahuje popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, přičemž z výroku zcela jednoznačně vyplývá, že se jedná o přestupek (dříve správní delikt) provozovatele vozidla, přičemž ve výroku rozhodnutí je uvedeno, jaké zákonné povinnosti měl porušit neustanovený řidič vozidla, když v prvním případě se jednalo o porušení povinnosti dle ust. § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, v bodě II. o porušení povinnosti dle ust. § 27 odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu, přičemž v odůvodnění rozhodnutí pod body „k výroku I.“ i „k výroku

II.“ je přesně popsáno, jakého přestupkového jednání se měl v jednom i ve druhém případě neustanovený řidič dopustit.

116. Tento výrok je tedy zcela jednoznačně určitý a srozumitelný, není zaměnitelný s žádným jiným přestupkovým jednáním, takže tato námitka žalobce je nedůvodná.
117. Není důvodnou ani další námitka žalobce – nevedení společného řízení.
118. *Podle § 125g odst. 2 silničního zákona účinného v době zahájení řízení, dopustili se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení též obecný úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení.*
119. *Podle § 125g odst. 3 za více správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f, projednaných ve společném řízení, se uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3. Pro určení výše pokuty se použije sazba pokuty za přestupek nejpřísněji postižitelný.*
120. Ze správního spisu správních orgánů obou stupňů vyplývá, že správní orgán vedl společné řízení o správních deliktech (nyní přestupcích) provozovatele vozidla, tak jak jsou označeny ve výroku I. a II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Toto řízení ohledně uvedených dvou správních deliktů bylo zahájeno, jak vyplývá ze spisu správního orgánu I. stupně dne 14. 6. 2017.
121. Žalobce uvedl v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí jako jednu z žalobních námitek i tu skutečnost, že správní orgán I. stupně měl vést společné řízení o všech sbíhajících se přestupcích provozovatele vozidla téže osoby a uložit společnou pokutu, při které se ze zákona uplatňuje absorpční zásada. Když se tak nestalo, žalobce to výrazně postihlo ve výši uložené pokuty. Tuto námitku uvádí pouze obecně, neuvádí, o kterých skutcích mělo být společné řízení vedeno. Teprve v podané žalobě uvádí, že se mělo jednat o společné řízení nyní dvou projednávaných věcí ještě i s věcí vedené u správního orgánu I. stupně pod sp. zn. ODSČ-3344/16-35, kdy toto bylo vedeno pro skutek ze dne 13. 11. 2015, tj. pro skutek, který se stal v období kratším než tři měsíce před skutkem nyní posuzovaným.
122. Z vyjádření k žalobě soud zjistil, že věc vedená u správního orgánu pod sp. zn. ODSČ-33441/16-35 je věcí, o níž žalovaný rozhodl dne 8. 6. 2017, proti rozhodnutí žalovaného byla podána žaloba a věc je vedena u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 41A 34/2017. Žalovaný dále pak sdělil, že o nyní projednávané věci rozhodl žalovaný o odvolání 2. 5. 2018. Dále sdělil, že v řízení vedeném pod sp. zn. ODSČ-33441/2016-35 se správní orgán dozvěděl o protiprávním jednání dne 18.

12. 2015, k odložení věci došlo dne 29. 3. 2016 a řízení s provozovatelem vozidla bylo zahájeno dne 10. 5. 2016, když v nyní projednávané věci se správní orgán dozvěděl o protiprávním jednání dne 4. 3. 2016 a dne 7. 6. 2016 (tyto skutečnosti jsou zjistitelné ze správního spisu správního orgánu I. stupně), k odložení věci došlo 9. 6. 2016 a 11. 8. 2016 a řízení s provozovatelem vozidla bylo zahájeno dne 14. 6. 2017.

123. Z uvedených skutečností, tedy s ohledem na to, kdy ve věci sp. zn. ODSČ-33441/16-35 rozhodl žalovaný (8. 6. 2017) a kdy bylo zahájeno řízení s provozovatelem vozidla v nyní projednávané věci, a to dne 14. 6. 2017, soud se ztotožnil se stanoviskem žalovaného v tom smyslu, že bylo na místě vést společné řízení o skutcích, o nichž bylo rozhodováno v tomto řízení a nemohlo být vedeno společné řízení i o skutku, k němuž mělo dojít 18. 12. 2015 (a žalobce na toto upozornil až v odvolání).

124. Soud i tuto žalobní námitku, s ohledem na skutečnosti, které uvedl, posoudil námitku jako nedůvodnou.

125. Pokud pak jde o poslední žalobní námitku, ani tato dle názoru soudu důvodná není. Pokud se týká anonymizace rozhodnutí, zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1a citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Inicialy žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva, jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám, d) jména a příjmení zástupců účastníka řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.

126. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9Ans 5/2012-29, jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací (argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném

seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupování klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. V. V. Pokud se Mgr. V. V. cítí být „*sekundárně viktimizován*“, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.

127. Krajský soud na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

128. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. října 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

